

Hồi 75

Phó Thác Trọng Trách Già Quy Tiên Thọ Nguyên Thâm Ân Trẻ Nguyễn Báo

Thông nghe thấy tiếng ông mình đáp lại, Vạn Kiếm Công Chúa càng thêm lo lắng, giọng nàng cứ lạc đi :
- Gia gia ? Gia gia...

Vẫn không có tiếng trả lời, Vạn Kiếm Công Chúa chạy đến dùng tay định đẩy cửa, nhưng bị Đồng Thiên Kỳ giữ tay lại, chàng như đã lường được chuyện xảy ra, trấn an nàng :

- Có sinh có tử, trước tình cảm bị đánh mất chúng ta cần phải hết sức bình tĩnh.

Câu nói này khiến cho Vạn Kiếm Công Chúa dự cảm chuyện chẳng lành, nàng xô cửa chạy vào.

Cửa không cài, trong phòng không có gì thay đổi, lão già nằm trên giường thản nhiên như ngủ chỉ có điều không khí trong phòng lạnh hơn thường ngày.

Vạn Kiếm Công Chúa đến bên giường đưa tay sờ lên vầng trán xạm xanh của lão già, bất giác nàng rụt tay về giọng lạc hẳn:

- Không thể như vậy, không phải sự thực...

Mặc dù ngay ngoài cửa chàng đã liệu được chuyện xảy ra, thế nhưng chàng vẫn không tin đó là sự thực. Nhưng hiện tại lão già nằm trên giường người đã lạnh cứng khiến chàng không thể phủ nhận.

Nhìn thấy Vạn Kiếm Công Chúa đứng chết trân người mất ráo hoảng như ngây dại. Đồng Thiên Kỳ không biết phải nên nói gì đây.

Trong phòng im phăng phắc, không khí trở nên lạnh lẽo nặng nề, khiến người ta ngột ngạt khó thở. Đồng Thiên Kỳ khựng người nhìn thiếu nữ, chàng cứ ngỡ nàng sẽ gào thét lên lúc đánh mất đi người thân nhất trong đời nàng. Nhưng không, nàng đứng đó ngây dại, mê man, như không còn hay biết thực tại.

Hồi lâu, thiếu nữ bỗng quỳ xuống trước giường thốt lên nấc nghẹn :

- Ông, cuối cùng ông bỏ Phụng nhi mà đi, ông từng nói ông là người thân duy nhất trong đời Phụng nhi, vậy mà... Phụng nhi hiện tại cô độc một mình !

Nói đến cuối câu, nàng gục bên giường, nước mắt tuôn trào theo tiếng khóc ai oán.

Đồng Thiên Kỳ cổ như khô đắng không nói được câu nào, một lúc chàng mới kêu lên :

- Cô nương, cô...

Vạn Kiếm Công Chúa tiếng khóc bỗng im bật, nàng như trấn tĩnh lại được, cố gượng nụ cười thê lương, nói:

- Không cần an ủi tôi, tôi hiểu lời huynh định nói, hiện tại là lúc cần dụng đến lý trí.

Nói rồi đột nhiên nàng đứng lên quay mặt nhìn chàng tiếp :

- Đồng công tử, xin lượng thứ tôi tự nhiên thay đổi xưng hô, nhưng tôi không thể theo chân công tử rời khỏi nơi đây !

Trong lòng tuy đã có rối, nhưng chàng không để lộ ra mặt, chỉ trầm mặc gật đầu rồi thấp giọng nói :

- Mối cừu hai nhà, chỉ cần Đồng mỗ còn một hơi thở cũng quyết báo trả, cô nương ở lại giữ trọn chữ hiếu không cần phải ra đi.

Vạn Kiếm Công Chúa bỗng quỳ xuống vái chàng một vái nói :

- Bạch Vân Phụng xin tạ trước công tử một lạy !

Đồng Thiên Kỳ né người, vội nói :

- Cô nương không nên làm như vậy.

Nàng đứng lên cất giọng bất an hỏi :

- Công tử lần này hy vọng thắng chúng không ?

- Đồng Thiên Kỳ chỉ nguyện dốc hết sức còn chuyện ấy thì không dám loạn ngôn..

Bạch Vân Phụng cười nói :

- Bạch Vân Phụng lòng đã thuộc về chàng, một đời này chỉ nguyện ở đây chờ chàng, quyết không bao giờ đổi thay.

Đồng Thiên Kỳ cảm thấy nặng lòng, nói:

- Cô nương vừa rồi đã nói chúng ta cần vận dụng lý trí hành sự, sao lại còn nói lời này ? Chúng ta hiện tại trước hết lo hậu sự cho lão nhân gia, những chuyện khác sẽ bàn sau.

Bạch Vân Phụng trấn tĩnh lại nói :

- Bạch Vân Phụng hiện tại lý trí toàn vẹn, những lời nói đều suy nghĩ kỹ, thôi chúng ta trước hết lo hậu sự cho gia gia.

Nói rồi nàng quay người định thu xếp phòng ốc lo hậu sự bỗng phát hiện trên bàn có thư, nàng vội cầm lên xem bên ngoài, mới hay đó là hai bức di thư của tổ phụ mình, một bức viết lại cho nàng, còn một bức chính là để lại cho Thiên Kỳ.

Nàng trao thư cho Thiên Kỳ, rồi tự mình bóc phong thư của mình ra xem.

Lúc này Đồng Thiên Kỳ cũng xúc động nắm phong thư trong tay bóc ra xem, chàng như đã linh cảm được trong bức thư lão già viết gì.

"Thiên Kỳ trọng trách lớn nhất trong đời ta đã bàn giao rõ ràng, ta có sống thêm chỉ là một gánh nặng lo cho người và Phụng nhi, bởi vì Tứ Lão đã biết nơi ẩn cư của ta và biết hết mọi chuyện. Cuộc sống với ta không còn gì lưu luyến, điều duy nhất ta còn ưu tư trước khi chia tay với cuộc đời đó chính là Phụng nhi. Do vậy mà ta quyết đem Phụng nhi giao cho người. Phụng nhi mất cha mẹ từ nhỏ, hiện tại ta ra đi coi như không còn người thân nào ở trên đời, do vậy mà lời cầu mong cuối cùng của ta là người hãy yêu thương và chăm sóc nó. Nếu như người chết có linh hồn thì lúc này đây ta đang chờ câu trả lời của người".

Đọc đến đó, bất giác chàng rùng mình buông phong thư rơi xuống đất, quỳ gối bên cạnh giường lão nhân cúi đầu nói :

- Tiền bối đã không nhận lầm văn bối, xin hãy yên lòng, xin người hãy yên nghỉ !

Đồng Thiên Kỳ nguyện làm hài lòng lão tiền bối nơi chín suối.

Chàng khâu lại bức thư cho vào trong áo.

Lúc này thiếu nữ cũng vừa đọc xong lá thư mình, khóc rấm rứt thốt lên :

- Ông, con chấp nhận !

Vất vả một ngày bọn Đồng Thiên Kỳ mới lo xong hậu sự cho lão gia, thi thể lão được an táng trên một khoảng đất bằng phẳng có địa thế tiền thủy hậu sơn rất thoáng đẹp. Sau một hồi khẩn vái, cả hai ngồi xuống bên cạnh mộ lão già nghỉ ngơi, bấy giờ trời đã về đêm.

Đồng Thiên Kỳ ngược mắt nhìn mảnh trăng hạ tuần mờ nhạt nói :

- Cô nương định từ nay thế nào ?

Thiếu nữ không quay đầu, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào mộ phần của ông mình, nói :

- Không phải tôi đã nói với công tử ?

- Nhưng..., hiện tại tôi thay đổi chủ ý ?

- Thì có liên quan gì đến tôi ?

Đồng Thiên Kỳ trầm giọng dứt khoát :

- Cô nương phải đi cùng tôi.

Đột nhiên quay phắt người lại, Bạch Vân Phụng gần giọng :

- Công tử định ép tôi đấy à ?

- Tôi đã nhận lời gia gia !

Chàng gọi lão già bằng hai tiếng "gia gia" rất tự nhiên khiến Bạch Vân Phụng cảm thấy bất ngờ nàng ngưng mắt nhìn chàng hồi lâu nói :

- Gia gia bảo tôi theo công tử ?

Đồng Thiên Kỳ gật đầu :

- Trên thư của cô viết thế nào ?

- Nhưng tôi đã quyết...

Không đợi nàng nói hết, đột nhiên Đồng Thiên Kỳ nắm lấy cổ tay nàng, trầm giọng hỏi :

- Làm thế mới là tận hiếu ư ?

- Người không quyết được

Nàng vừa nói vừa giật tay lại, nhưng Đồng Thiên Kỳ đã giữ chắc tay nàng, đồng thời kéo nàng sát vào lòng mình, tay ôm đôi vai gầy của nàng nhỏ giọng nói :

- Vân Phụng, nàng nếu như hiểu được ta tại sao lại thay đổi cách xưng hô với tổ phụ của nàng, thì có lẽ nàng không còn coi ta là người ngoài.

Tình cảm nén sâu kín trong lòng rồi cuối cùng cũng bộc phát, nàng không kiềm chế nổi quay người lại ôm chầm lấy chàng khóc nức nở.

Đồng Thiên Kỳ không an ủi khuyên nhủ gì, chàng như cứ để nàng khóc cho vơi cơn đau khổ. Hồi lâu Bạch Vân Phụng mới ngưng khóc, nàng buông tiếng thở dài nói :

- Niềm vui chưa trọn sao gia gia sớm đi.

Đồng Thiên Kỳ lúc này mới lên tiếng:

- Hữu sinh hữu tử, có hợp có tan, có lẽ nàng nên hiểu hết cái lý này mới bớt khổ đau.

- Vâng em hiểu.

Đồng Thiên Kỳ cười với nàng rất tươi :

- Nàng nên đi nghỉ một lát.

Vân Phụng nhìn chàng vẻ âu yếm :

- Chàng không mệt ư ?

Đồng Thiên Kỳ ánh mắt bỗng rực sáng lên, hỏi vẻ quan tâm :

- Hiện tại nàng có thể vận khí hành công chứ ?

Vân Phụng không hiểu tại sao lúc này chàng lại muốn mình vận khí, bèn hỏi :

- Để làm gì?

- Cần nhanh chóng phục hồi thể lực.

Bạch Vân Phụng nghe vậy chừng như đã hiểu ra chuyện, định ngược đầu khỏi vai chàng, nhưng liền bị chàng giữ đầu lại, thì thầm :

- Mặc chúng, những hành động của chúng đều không qua khỏi mắt ta, nàng cứ nhanh tinh tâm điều tức vận khí lấy lại chân lực.

Trong mắt Vân Phụng đã lộ sát cơ, hỏi

- Là người Nhật Nguyệt Bang ?

- Không rõ lắm, nhưng dù địch hay bạn cũng không thành vấn đề, nàng trước hết phải nhanh vận khí.

Bạch Vân Phụng nhẹ gạt đầu, sửa lại tư thế ngay ngắn trong vòng tay chàng, rồi cứ vậy hít thở đều đặn vận hành chân lực.

Đồng Thiên Kỳ làm như không hề hay biết gì, chàng cứ vòng tay ôm hờ nàng như đôi tình nhân đang say hạnh phúc, thế nhưng đôi mắt của chàng không ngừng chuyển động theo dõi mọi động tĩnh chung quanh, đồng thời đôi tay đã ngầm vận nội lực chuẩn bị đối phó.

Lại nói, trong lúc này có hai bóng vàng sau khi vào trong căn nhà lá không tìm thấy gì, thì phát hiện ra bọn Đồng Thiên Kỳ ngồi bên ngôi mộ mới này, hai bóng vàng liền nhẹ nhàng tiến tới đây từ sau, lưng Đồng Thiên Kỳ.

Mặc dù bọn người này chạy đi rất khế nhưng vẫn không làm sao lọt qua khỏi thính lực của Đồng Thiên Kỳ.

Phút chốc, chàng nhìn sắc mặt của Bạch vân Phụng cảm thấy nhẹ nhõm, rồi vận chưởng chờ đợi.

Vân Phụng sau mấy vòng vận khí người khỏe hẳn ra thì vừa lúc phát hiện hai bóng người kia đã đến sau lưng Thiên Kỳ chỉ còn cách chừng bốn năm trượng, nàng định bật dậy tấn công. Nhưng Đồng Thiên Kỳ như biết được ý nàng, vội vàng giữ người nàng cố ghé sát tai nàng thì thầm:

- Cứ để chúng tới gần hơn rồi ra tay.

Trong đuôi mắt Vân Phụng phát hiện hai người kia chỉ còn cách Thiên Kỳ chừng non một trượng, tuy không biết đó là ai nhưng tiếng bước chân đã dừng lại chứng tỏ người đó sắp ra tay.

Chàng bấm nhẹ ra hiệu chú ý cho Vân Phụng, thì một cổ kính phong đã nghe ập tới trên đầu.

Chỉ cười nhạt một tiếng, Đồng Thiên Kỳ cùng Bạch Vân Phụng như đôi nhạn đêm phóng vút lên không...

"Ầm" một tiếng, đúng nơi bọn họ vừa ngồi bị trúng một chưởng đất bụi cỏ cây tung bay mù mịt, loáng thoáng trong ánh trăng cũng đã nhận ra hai lão già cấp kíp nhảy đến nơi vừa đánh chưởng. Chừng như bị hất hụt quá bất ngờ, nên chỉ thấy hai lão già ngớ người khựng lại bên nhau, nhưng phản xạ buộc cả hai binh khí rút sẵn cầm tay.

Thoạt thấy rõ hai người này là ai, Đồng Thiên Kỳ không khỏi ngạc nhiên, rồi cất tiếng cười lên một tràng dài, nói :

- Ha ha... quả thực trái đất tròn, từ khi cáo biệt nhị vị trên vọng nguyệt phong, tại hạ cứ sợ nhị vị thân vong biệt xứ !

Thì ra hai người vừa tập kích này chính là hai trong bọn Nam Hải Tam Thần. Sau phút sững sờ, Kim Giáp Thần trầm tĩnh nói:

- Hừ, tiểu bối, lão phu cũng nghĩ người bỏ mạng trong tay người khác, phí một chuyến vào trung nguyên !

Đồng Thiên Kỳ mắt hiện sát cơ, nói :

- Chỉ bằng vào một chút thân thủ của nhị vị mà dám quay trở lại Trung nguyên hay sao ?

Liệt Hoa Tần mắt lộ hung quang, gằn giọng :

- Tiểu tử, người thực có mắt như mù, chẳng phải bọn lão phu đang đứng trước mặt người đây sao ?

Đồng Thiên Kỳ lạnh giọng :

- Nhị vị dám đứng trước mặt Đồng mỗ quyết không phải là vì có đủ dũng khí mà vì có chỗ dựa ngầm bên trong.

Hai lão già thấy một đòn tập kích không thành thì đã thẹn, giờ đây bị nói vậy thì thẹn quá thành giận, Liệt Hỏa Thần quát lớn :

- Tiểu cẩu, người chết !

Dứt lời, kiếm thép thoát bao hoa lên không trung, nhưng đúng ngay lúc ấy một giọng cao vang vọng lại :

- Dừng tay !

Hai lão già nghe tiếng quát này tựa hồ như nghe phải thánh lệnh đứng im phăng phắt, cúi đầu rất cung kính. Đồng Thiên Kỳ ngược lại tựa hồ như không nghe thấy, đến

dầu cũng không quay lại, chỉ có Vạn Kiếm Công Chúa hơi bất ngờ nên quay đầu nhìn lại.

Chừng như thái độ của Đồng Thiên Kỳ khiến người vừa xuất hiện khó xử, chỉ nghe giọng ấy quát lên hỏi :

- Tiểu tử, lời lão phu vừa rồi ngươi nghe rõ chứ ?

Đồng Thiên Kỳ từ từ quay lại, bấy giờ nhận ra đó là hai lão già thân vận hoàng bào, lão bên phải râu năm chòm dài quá ngực, mắt nhỏ dài trông rất nham hiểm, lão già bên trái gầy như que củi, mặt choắt, miệng dẩu trông quái dị vô cùng.

Đồng Thiên Kỳ đứng nhìn hai lão già vừa xuất hiện ngạo nghễ nói :

- Đây không phải là đất Nam Hải, nhị vị tốt nhất nên bớt thịnh khí uy nhân ấy, Đồng mỗ không dễ bị uy hiếp đâu !

Lão già râu năm chòm trước nay ngôn xuất như sơn, chưa ai dám nghịch phạm, vậy mà lần này bị Đồng Thiên Kỳ nói đến bề mặt, bất giác râu năm chòm rưng lên giận giật, phần nộ hét lớn :

- Khéo một tên tiểu tử không biết tôn trọng tôn trưởng, hôm nay lão phu không bữa sống ngươi thì chớ kêu...

Lão nói chưa dứt lời, bỗng lão già gầy nhỏ trầm giọng cản lại :

- Đại ca, chúng ta cần nhất làm được chuyện, tuyệt không phải lúc trút giận đoạt khí.

Nói đến đó lão quay nhìn Đồng Thiên Kỳ chấp tay thi lễ, cười nói :

- Tiểu ca hửn là danh chấn Trung nguyên- Huyết Kiếp thủ- Đồng Thiên Kỳ?

Đồng Thiên Kỳ đưa mắt quan sát lão ta một lúc, rồi chấp tay hoàn lễ :

- Đồng mỗ từng nghe trong Nam Hải nhị lão có một vị gọi là "Thần Cơ Tử", hửn là tôn giá ?

Lão già gầy nhỏ cười tíu mắt :

- Tiểu ca nhãn lực tinh thông !

-Ồ. Không phải là nhãn lực Đồng mỗ tinh thông mà chính ngữ khí và thái độ của tôn giá khiến Đồng mỗ liên tưởng đến ba chữ "Thần Cơ Tử".

Lão già gầy nhỏ mặt trở lãnh nhiên hỏi:

- Lời lão phu chẳng lẽ có gì đặc thù !

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt đáp :

- Những tay gian hùng hiểm độc, thường miệng phật lòng đao, tôn giá chính đúng là hạng này.

Hai lão già nghe vậy thì tức giận vô cùng, Kim Giáp Thần quát lớn :

- Tiểu tử, ngươi nói gì ?

Lão già gầy nhỏ ngược lại cất tiếng cười lớn :

- Hắc hắc... Nhìn mặt biết người, tiểu ca quả không phải tầm thường, tất đối nhân xử thế cũng không phải như thường nhân, càng dụng đại lễ.

-Ồ, không hiểu ý "đại lễ" này của tôn giá là...

- Lão phu không cần giấu diếm quanh co, lần này đến đây mục đích không phải tầm thù, chỉ muốn tìm lấy một pho mật kíp tuyệt học "Long Thủ Kiếm Pháp" !

Đồng Thiên Kỳ mặt không chút biểu hiện, nói :

- Tôn giá có biết nó nằm ở đâu không ?

- Không những nằm tại đây, mà chính ngay trên người tiểu ca !

Đồng Thiên Kỳ nhếch mép cười nhạt, thầm khen cho lão già ma mãnh mà khí phách, nói :

- Tôn giá nói đúng, chỉ có điều không biết tính thế nào bây giờ ?

Lão già nghiêm túc nói :

- Đánh đổi bằng một điều kiện.

- Phải chăng là mạng của Đồng mỗ ?

Lão già gầy nhỏ tit mắt cười gật gù :

- Ngươi quả suy đoán tinh tường lắm lắm ! Biết điều thì nên chấp nhận.

- o O o -